

INFÖR DÖDEN

Av N.P. WETTERLUND

Själv försvinner jag alltmer i allt. Men det heliga bergets Gud tager hand om mig i allt, och blir allt i allt, mer än förut.

Nådens eviga livsväsen fullbordar han i mig genom sjukdomens dödsverk, som är ett dyrbart frälsningsverk, det sista utfödelseverket.

Nyskapelsens bergväsen behöva vi i livets svallvågor; och vi behöva det särskilt i dödens störtsjöar, som frånrycka oss allt utom det guda-gjorda.

Vi måste **före** döden låta nådens hiss lyfta upp oss på Sions berg. Ty blott med Lammet på detta berg få vi dö den prima döden, det är, falla för lien som ”fullmogen säd” (Upp 14:15).

Blott i sjukhemmet på Sions berg få vi den högre vård, vi behöva. Ty där är Herren både läkare och patient (Matt 25:36).

Från detta nådens berg ser jag två syner. Jag ser bakom mig hela mitt liv som ett överkorsat skuldebrev. Framför mig ser jag bland glesnande lidandesmoln en sol. Den är evighetssolen i den tillkommande kraftvärlden. Den solen är en gammal bekant, sedd väl tusen gånger under snart 70 år. Men hon strålar nu klarare och mer försmaksgivande än förr.

Jag är förskonad för alla ”tecken och under” och för allt högspänt och lågspänt känslöväsen. I mitt sjukhem på berget skänkes gudagjord sans, sundhet och nykterhet.

Jag känner inget företräde framför någon annan, icke ens en jämlikhet med någon; jag ser alla stå högre än jag, vara ”förmer”, eller ”yppare” än jag (Fil 2:3).

I detta gudagjorda avklädningsdjup mår jag bäst, ty här värmer solen bäst, och här har jag bästa greppet om skatten och pärlan.

I liv och död gäller blott det gudagjorda. Ingenting håller mer än det.

Vad är då det gudagjorda? Det är ”Gud Kärleken” eller ”Gud, vår Frälsare”, född och kommen till gestalt i en människa.

Den i en människogestalt födde Guden eller Gud vorden människa i människan genom Kristus, han, han är det gudagjorda, som håller i liv och i död.

Men vilket födslokval har icke Gud genom sin Ande fått utstå i mig under snart 70 år!

Guds Ande kan lida, kan ”bedrövas” (Ef 4:30); han kan ”utsläckas” (1 Tess 5:19).

Jag har ofta varit stygg emot Guds Ande, varit förskräckligt svårhanterlig. Det ser jag nu klarare och djupare än förr. Den synen ger bittra men hälsosamma styng.

Två gånger har jag känt Guds Ande djupt bedrövas och liksom gråta i min ande över den utsläckningsnöd, som jag tillfogat honom genom motstånd och trots, ett trots, som stod nära ”synden mot Anden”.

Dig, o Gud, vare evigt tack och lov för 70 års kärlek, 70 års långmod, 70 års tålmod, 70 års berg-barmhärtighet mot mig!

Amen.

*O, denna höga och heliga rymd, över Sions berg, nådens berg!
Vad sluter ej den uti sig åt oss för all evighet!
Knappast möjligt att nu uthärda dess sötma och ljus, dess väldiga
vågor av frid och fröjd - hjärtat vill brista av jubel.
O, Guds och Kristi vänner, I alla! En gång vi bestiga den
himmelshöjd, vi nu frövis bära i kvalda bröst!
Glömnda då bliva dagarna tunga, nätterna mörka, i vilka vi kämpat,
lidit och dött för vårt eviga liv!
Förvandlade bliva då lidandets timmar till evigheter av fröjd utan
namn på jorden den nya!
Gud, vi dig prise, tacke och love för nåden den stora, vården den
goda, vakten den trogna!*

Amen

INFÖR DÖDEN är ett brev av Wetterlund från 5 juni 1924 och infört efter hans död i Missionstidningen SINIMS LAND, organ för svenska missionen i Kina, 5 oktober 1928, nr.15, årgång 33. Ett snarlikt brev med samma rubrik, återfinns även bland Sändebrev till vänner nr. XXVIII, s. 103, Uppsatser och tankar. (Avskrift: Klas L)